

M I C H A E L R E E F S

DE BIEB
BENDE

DEEL 6: HET MIDDERNACHTCIRCUS

Van dezelfde auteur:

*De Bieb-bende 1: De legende van de Hemelrijders**

*De Bieb-bende 2: Duister carnaval**

*De Bieb-bende 3: De Tijdwachter**

*De Bieb-bende 4: Schim van het Kwaad**

De Bieb-bende 5: De Schatbewaarders

*Ook als e-book verkrijgbaar

M I C H A E L R E E F S

DE BIEB
BENDE
HET MIDDERNACHTCIRCUS

U I T G E V E R I J
STORMSTEEN

lezen . interactie . multimediaal

Voor Alie en Cor,
de allerbeste en liefste schoonouders die ik maar kon wensen.

Eerste druk juni 2017

© 2017 Michael Reefs

© 2017 Uitgeverij Stormsteen

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

Redactie: *Tamara Geraeds (tekstbureaucharizma.nl)*

Eindredactie: *Verena Sparla*

Omslagillustratie: *Robin Keijzer*

Illustraties bij QR-codes: *Robin Jacobi*

Illustraties drie aanwijzingen: *Betty Reefs*

Illustratie Bieb-bende: *LukeSure*

Auteursfoto omslag: *Robin Jacobi*

Overige illustraties: *Shutterstock*

ISBN 978-94-92604-00-2 (paperback)

NUR 283

www.debiebbende.nl

www.michaelreefs.nl

www.uitgeverijstormsteen.nl

“Door de verschijningen vangen we een
glimp op van het verborgene.”

– ANAXAGORAS

De legende van de Hemelrijders

De eerste bladeren vallen, het is herfst...

12 mannen berijden hun paarden.

In het holst van de nacht,

bereiken ze een dorp omringd door mist.

De eerste sneeuwvlokken dwarrelen, het is winter...

12 mannen voeren hun missie uit,

omringd door kwade machten,

in de gaten gehouden door een woeste man.

De eerste bloemen komen uit, het is lente...

12 mannen bereiken het huis op de heuvel.

Het reusachtige kasteel doemt op,

waar de Man met de Bijl op hen wacht.

De eerste zonnestralen breken door, het is zomer...

12 mannen worden op gruwelijke wijze vermoord.

Hun zielen opgesloten in de catacomben onder het gebouw,

verbannen naar mysterieuze schilderijen.

Vuurwerk luidt het nieuwe jaar in, het is nu...

5 kinderen horen de hulpkreten van de 12 mannen.

Iedere maand nieuwe aanwijzingen,

hopend de 12 mannen voor het einde van het jaar te redden.

De QR-codes

Aan het einde van ieder vijfde hoofdstuk vind je een QR-code (Quick Response code). Dit is een soort streepjescode die uit een aantal blokjes bestaat.

Als je deze met een smartphone scant, kom je op een webpagina terecht waar je nog meer info over de hoofdstukken kunt lezen. Lees onder andere meer over de personages, locaties of over de schrijver.

Op deze pagina's kun je ook meepraten over de dingen die je hebt gelezen en je voortgang in het boek delen met vrienden via Google+, Facebook of Twitter.

Hoe moet je een code scannen?

1. Open de QR-reader app op je smartphone (of download deze).
2. Scan de QR-code op de bladzijde in dit boek.
3. Op je smartphone wordt de site geopend met de extra informatie.

Heb je geen smartphone?

Onder iedere QR-code staat ook een rijtje van vijf cijfers. Als je op de computer naar www.debiebbende.nl/qr gaat, kun je deze code invullen en bereik je alsnog de pagina met de extra informatie.

Inhoudsopgave:

1	Geesten na middernacht	13
2	Geheime gangen	22
3	Een slimme beveiliging	31
4	De aanval van de pestkop	37
5	Een pilletje voor eigen bestwil	45
6	De gevolgen van de tijd	52
7	De geest in de klok	60
8	Verdachte stenen	67
9	Een foto uit een lang vergeten tijd	73
10	De val van een clubje	83
11	De glazen ballerina	93
12	Zigeuners en mist	103
13	Een aanwijzing uit het verleden	111
14	Het meisje met de dieren	122
15	De zieneres	129
16	Afleiding	139
17	Een gevaarlijke driftbui	145
18	De code	153
19	Speurders in het park	160
20	Nog meer lijnen	166
21	Loods 86	174
22	Een bijzonder cadeau	183
23	Een eigenaardige vondst	188
24	Een gevaarlijke klimroute	197
25	De bergpoort	204
26	De Tempel van de Aarde	215
27	Een hal vol reuzen	221

28	Gouden munten	231
29	Vaderdag	238
30	Een gevecht tussen moeder en zoon	245
31	Geheimpje van Jasmijn	257
32	Een dichte mist	263
33	De Umbra	269
34	Paniek bij de zigeuners	276
35	Een eigenaardige ontmoeting	282
36	De kracht van een stokje	290
37	Vakantieproblemen	298
38	Geblokkeerd	306
39	Een flits van mysterie	312
40	Het gezicht in de bol	318
41	Het Middernachtcircus	323
42	Het glazen kasteel	332
43	Kleine barsten worden groot	342
44	De tweede fase	350
45	Een gevecht tussen de rottende vissen	358
46	Een scheef plateau	364
47	Stemmen in je hoofd	373
48	De legende van Thor	380
49	Een vreemde kooi	388
50	Het gevaar is nog niet voorbij	397
51	Een lange trap	403
52	Afscheid nemen	408
53	Een feestelijke opening	414

Van Melanie moet ik een brief schrijven, zodat ik voor mezelf op een rijtje kan zetten wat zij de afgelopen maanden allemaal hebben meegemaakt. Nou, daar ga ik. Ik vind het best wel vreemd om nu onderdeel van de Pieb-bende uit te maken. Ik bedoel, het is niet niks om de Hemelrijders nu te gaan redden. Ook al zijn er al vijf gered, er zijn nog zeven te gaan en ik heb geen idee hoe dat allemaal moet gaan gebeuren.

In januari was er nog niet zo heel veel aan de hand. Luca ontdekte een gruwelijk kasteel op de heuvel en later gingen ze voor de eerste keer de hallen in die eronder lagen. Daar kwamen ze onder andere een reuzenspin tegen. Stiekem leek het me wel gaaf om dat meegemaakt te hebben. Ze hadden daarvoor ook drie aanwijzingen gebruikt, die ze van de Hemelrijder Rodewald hadden gekregen. Nou ja, gekregen, ze moesten ernaar op zoek. Dat gebeurt eigenlijk iedere maand. In februari moesten ze daarvoor zelfs naar de Maanberg, waar ze onder andere een gat in de bergwand ontdekten. Daar zagen ze een schat. Ik vraag me af of we daar ooit nog eens bij kunnen komen.

Luca vertelde me enthousiast hoe ze in maart naar het verleden reisden. Ze kwamen daar de levende versie van George tegen. En daar baal ik wel van. Dat had ik ook graag willen zien! Tegenwoordig is George namelijk een geest, ook wel gevaarlijk, maar ik wilde wel zien hoe hij toen leefde. In zijn kasteel. Toen alles nog gewoon voor iedereen te zien was. Dat is nu heel anders. Bijna niemand in Zuidbaai gelooft ons. George maakt namelijk gebruik van illusies en die kunnen alleen wij zien. Zo zorgde hij een keer voor een overstroming, in het ziekenhuis nog wel! Mijn vrienden moesten vluchten en kort daarna maakten ze een reis naar Tyriana, een vreemd eiland in een andere wereld. Daar moesten ze moeilijke testen doen en als ze die overleefden, dan konden ze hun ontvoerde familieleden weer terugkrijgen. Ja, George is echt gemeen. Hij verzint iedere maand een nieuw plan om ons tegen te werken.

Maar er is nog iemand heel erg gemeen, Angelique van Voort, de bibliothecaresse. Zij heeft mijn vrienden ook al vaak tegengehouden. En ze heeft blijkbaar ook een heleboel geheimen, want iedere maand duikt er een man op waar ze bang voor is. Volgens mijn vrienden moet hij ergens in de buurt van de heuvel wonen, want in januari verdween hij zomaar bij een appelboom. Ik weet niet of dat waar is. Ik heb hem nog nooit gezien.

Vorige maand heb ik zelf ook al spannende dingen beleefd. Ik vond de derde aanwijzing van de Hemelrijder, in de kelder van de school. Ik woon pas een maandje in Zuidbaai en ik ken nog niet alles zo goed. Maar dat was wel behoorlijk eng! Ik moest alles in mijn eentje doen. En ik mocht er niks over zeggen tegen de anderen. Ik kreeg namelijk hulp van Rosaline Hill, een vriendelijk geest. Zij is de moeder van George en dat kan ik maar moeilijk begrijpen. Hoe kan zij zo vriendelijk zijn en George zo gemeen? Het heeft iets met de Kwade Machten te maken, zeggen de anderen. Daardoor zou hij ook de Hemelrijders vermoord hebben. En natuurlijk heeft het iets met het geheim in de heuvel te maken. Maar gelukkig hebben we nu een manier gevonden om George uiteindelijk tegen te houden. Vorige maand moesten we namelijk vier kistjes verzamelen, die bewaakt werden door de gevreesde Schatbewaarders. En daarvoor moesten we door de tijd reizen. Toen mijn vrienden het laatste kistje niet op tijd konden bemachtigen, mocht ik het proberen van Rosaline. Dat was best moeilijk en ook het gevecht in de laatste hal was heftig. We werden namelijk dwarsgezeten door Fyra en Kristallon, twee elementwezens die in april ontwaakt zijn. Ze worden onder controle gehouden door Angelique en zijn super sterk. Ik hoop ze nooit meer tegen te komen!

Nu ik dit allemaal opschrijf, merk ik inderdaad dat het me helpt. Maar er is nog een heleboel wat ik niet weet. Er is zo veel gebeurd. Ik zal de anderen nog maar eens naar alles moeten vragen. Het komt wel. Nu maar eerst verder helpen met klussen in huis. Dat is nog lang niet af namelijk!

Tim

Geesten na middernacht

- Vrijdag, 1 juni -

Tim Jonghart staaarde nu al bijna een uur door het raam naar de grijze, sombere hemel. De dertienjarige jongen lag op zijn zij op het bed in zijn splinternieuwe kamer. Een kamer die nog niet eens af was. Het plafond was onafgewerkt. Op de muren zaten nog grijze vlekken van het stuken en op de vloer lag een groot, vierkant tapijt om de betonvloer te verhullen. Zo zag het er eigenlijk in het hele huis uit. Ze woonden hier nu een dikke maand en langzaam kwam het einde van de bouw in zicht. Net als de andere huizen aan de Ketelkade, het plein waar hij woonde. Hier en daar stonden steigers en grote delen van de stoep ontbraken nog. Maar over het algemeen zag het er veelbelovend uit.

Er schoot van alles door Tims hoofd. Hij kon maar niet bevatten wat er vorige maand was gebeurd. Zoveel mysteries. Zoveel geheimen. Zijn nieuwe vrienden hadden gezegd dat hij zich nu moest voorbereiden op onverwachte ontmoetingen. Geesten zouden hem thuis kunnen opzoeken. Maar dat wilde

hij helemaal niet. Hij moest zich toch ergens veilig terug kunnen trekken?

Op de gang rende zijn jongere broertje Yves voorbij, die zo te horen iets van hun oudere zus Ilona had afgepakt.

‘Hier komen!’ riep ze. ‘Geef mijn mobiel terug, snotaap.’

‘Kom hem dan halen als je kunt. Je bent toch niet snel genoeg.’

‘Argh! Mam! Zeg er iets van.’

Tim luisterde geamuseerd, terwijl hij rechtop ging zitten. Zijn moeder antwoordde niet. Ze bemoeide zich eigenlijk nooit met de ruzies van haar kinderen. Ook Tim bleef zo ver mogelijk bij hen uit de buurt.

De deur van zijn kamer ging onverwacht open. Yves gluurde voorzichtig om de hoek en vroeg: ‘Is ze hier?’

‘Wie?’ vroeg Tim verbaasd.

‘Ilona. Ik kan haar niet...’ Op dat moment verscheen Ilona achter hem.

‘Nu heb ik je,’ zei ze. Ze trok haar mobiel uit Yves’ handen en rende ermee vandoor.

‘Moest je dat nou weer doen?’ vroeg Tim aan Yves. ‘Straks zegt ze het tegen pap en dan heb je echt een probleem.’

Yves haalde zijn schouders op. ‘Misschien.’ Hij draaide zich om en riep naar Ilona: ‘Ik heb de berichtjes van je vriendje verwijderd, hoor!’

Er klonk een keiharde vloek door het huis.

Tim had nooit begrepen waarom die twee zo vaak ruzie maakten. Dat was al zo vanaf het moment dat Yves kon praten.

‘Eten!’ riep Tims vader van beneden. Even later luidde hij een soort schoolbel, met een klepel, dat het signaal was voor iedereen om naar de keuken te komen.

Tim stond op, schoof zijn telescoop aan de kant en slofte

door de gang. Het liefst zou hij de hele dag op zijn kamer blijven en nieuwe sterren ontdekken. Of door boeken over astrologie bladeren. Geen verplichtingen. Maar helaas had hij ouders die dat afkeurden. Zij wilden dat hij iets zou bereiken, zijn best op school deed en nadacht over zijn toekomst. Met astrologie kwam je nergens, vonden ze.

Het huis was door zijn vader ontworpen en het had heel wat voeten in de aarde gehad om het precies te krijgen zoals hij het wilde. Nu het bijna af was, kon je heel goed zien wat zijn bedoeling was. Het huis bestond uit drie verdiepingen. Op de middelste verdieping waren de keuken en de entree. De onderste verdieping lag gedeeltelijk in de grond. Daar was de woonkamer, met een groot raam dat doorliep naar de tweede verdieping. Er zat ook een schuifdeur in verwerkt, die naar de tuin leidde. Aan de andere kant van de woonkamer was de werkkamer van zijn vader. Helemaal boven lagen de badkamer en de slaapkamers. Een wenteltrap verbond de drie verdiepingen met elkaar.

Tim ging op een stoel aan de lange keukentafel zitten en keek naar de pizzadozen die overal verspreid lagen.

Alwéér pizza. Waarom koken ze niet gewoon een keer?

Het antwoord kwam vanzelf.

‘Het fornuis is nog steeds niet aangesloten,’ zei Tims moeder. ‘Dat komt wel. Ik hoop dat er iets tussen zit dat smaakt.’

Ilona schoof gretig de dozen naar zich toe en bekeek de inhoud.

‘Waar is mijn pizza Hawäi?’ vroeg ze verbouwereerd. Met een woest gebaar duwde ze de dozen van zich af. ‘Ik hoef deze troep niet.’

‘Dan eet je toch niet,’ zei Yves giechelend. ‘Meer voor ons.’

‘We kunnen niet altijd met iedereen rekening houden, Ilona,’ zei hun vader. ‘Wen er maar aan. Jij denkt dat het iedere dag een

feestje is.'

Ilona sloeg haar armen over elkaar. 'Ik haat jullie. Als ik straks achttien ben, ga ik zo snel mogelijk op mezelf wonen.'

'Prima.' Tims moeder nam ook plaats en pakte van elke pizza een punt. 'Dan ben je ons snel genoeg dankbaar voor wat wij al die jaren voor jou hebben gedaan.'

Ilona snoof. 'Echt niet.' Ze stond op en stormde de trap op, waardoor deze trilde. Boven sloeg ze de deur van haar kamer keihard dicht.

'Eindelijk rust,' zei Yves, die moeite had om de lange kaasdraden van zijn pizza margherita los te trekken.

'We gaan morgen trouwens naar de meubelzaak,' zei Tims moeder. 'Wil er iemand mee?'

Daar had Tim echt geen zin in. Urenlang door een winkel wandelen en uiteindelijk alsnog met lege handen naar huis gaan.

'Ik niet,' zei hij en hij vulde zijn glas met limonade. Om verdere vragen van zijn moeder te voorkomen, voegde hij er nog vlug aan toe: 'Ik heb een heleboel huiswerk dat echt af moet.'

Misschien had hij ook andere plannen, want zijn nieuwe vrienden waren vast weer begonnen met het zoeken naar aanwijzingen. Ook deze maand moest er weer een Hemelrijder gered worden en dan was er ook nog de vermissing van Rosaline, de vriendelijke geest die hem alles had uitgelegd over het lot van de Bieb-bende.

De Bieb-bende. Ik kan bijna niet geloven dat ik daar nu deel van uitmaak.

'Wat ben je toch afwezig de laatste tijd,' zei zijn moeder plotseling. 'Is er iets op school gebeurd?'

'Het is gewoon deze plek,' verzon Tim snel. 'Dit dorp. Alles is hier zo anders. Het is alsof we buitengesloten worden.'

'Ja, dat idee had ik ook al in de kantoorboekhandel. Die men-

sen staarden naar me, zonder iets te zeggen.' Met een pizzapunt tussen zijn tanden geklemd, bekeek meneer Jonghart de bouwtekening van hun huis, terwijl hij met een potlood allerlei aantekeningen doorstreepte.

Na een paar happen had Tim genoeg gegeten. 'Ik ga weer naar boven,' zei hij. 'Willen jullie vanavond nog een film kijken? Anders blijf ik op mijn kamer.'

'Vanavond niet, schat,' zei Tims moeder. 'Ik ga vroeg naar bed, het was weer een slopende dag.'

Ja, oudere mensen helpen is vermoeiend, maar wat ik vorige maand heb gedaan, dat is pas slopend.

Tim stond op. Boven bleef hij even voor de deur van Ilona's kamer staan. Ze was aan het bellen. Waarschijnlijk met haar vriendje, dat deed ze vaak de laatste tijd.

'Ik weet dat je daar staat, Yves,' klonk de stem van Ilona plotseling.

Tim dook snel weg en besloot niets te zeggen. Hij trok de deur van zijn eigen kamer achter zich dicht, zette de telescoop voor het raam en probeerde een goede positie te vinden.

- Zaterdag, 2 juni -

Tim droomde over een bom die ieder moment af kon gaan en die hij niet onschadelijk kon maken. Pas na een hele tijd beseftte hij dat het getik niet van de bom uit zijn droom kwam.

Hij schrok wakker. In zijn kamer was het pikdonker. Een tijdje knipperde hij met zijn ogen, in een poging iets te zien. Toen deed hij zijn leeslamp aan. Hij zag niets ongewoons, maar het getik was er nog steeds. Het kwam uit de gang.

Tim stond op, stapte in zijn sloffen en checkte zijn telefoon voor de tijd. Tien over drie, midden in de nacht.

Voorzichtig legde hij een hand op de deurklink en stak zijn hoofd om de hoek. Niemand te zien. Alles zag er doodnormaal uit.

En toch was het getik er nog. Het leek alsof het zich steeds verder van hem verwijderde, alsof het hem ergens naartoe probeerde te lokken.

Gauw draaide hij zijn hoofd van links naar rechts. Niets vreemds te zien. Achter hem hoorde hij zijn vader heel hard snurken. Voor hem waren de kamers van Yves en Ilona.

Ik trap er niet in. Ik kan beter terug naar bed gaan en het laken over me heen trekken. Negeren is het beste.

Maar het geluid liet hem niet los. Ondanks dat hij zijn hart in zijn keel voelde bonken, trippelde hij door de gang en bleef voor de slaapkamer van zijn ouders staan. De trap bevond zich een meter bij hem vandaan.

Het geluid leek nu van beneden te komen.

Met zijn linkerhand omklemde hij de zwarte leuning, die ijskoud aanvoelde, en liep zachtjes naar beneden. Het flauwe licht van de maan scheen via het grote raam naar binnen en verlichtte de keukentafel. De rest was in een akelige duisternis gehuld.

Daar was het tikken weer. Vlug richtte Tim zijn blik op de garagedeur, die naast de koelkast was. Bewoog de deur nou of verbeelde hij het zich maar?

Hij liep een stukje dichterbij. Met uitgestrekte handen voelde hij of er iets voor hem zweefde. Na alles wat hij had meegemaakt vertrouwde hij niets meer. Uiteindelijk raakten zijn vingertoppen de garagedeur. Deze stond inderdaad een klein stukje open. Zijn moeder of vader had hem waarschijnlijk niet goed dicht gedaan.

Tik tik! klonk het nu heel hard. Tim liet de deur onmiddellijk los en drukte zich plat tegen de muur. Zijn hart ging ongelooflijk

tekeer.

Ga toch naar boven, Tim. Waarom doe je dit? Je weet dat er iets in de garage zit. Dat wil je toch niet zien?

Het stemmetje in zijn hoofd daagde hem uit. Daardoor wilde hij wel de garage in. Om te bewijzen dat hij geen angsthaas was. Om te laten zien dat hij het avontuur aankon.

Zo stil mogelijk stapte hij weer op de deur af en trok hem verder open. Hij zette een voet tussen de opening, voor het geval de deur plotseling dicht zou vallen. Toen wurmde hij zich erdoorheen en liet hij zijn hand over de lichtschakelaar glijden.

Het licht bleef uit. Tim duwde een paar keer snel achter elkaar op de knop, maar het bleef donker. Totdat hij iets anders zag. Vier ogen staarden hem aan. Twee felrode en twee staalblauwe.

Fyra en Kristallon!

‘Wa-wat komen jullie hier doen?’ vroeg Tim, nog steeds met één voet tussen de deur.

Nu wist hij waar het irritante geluid vandaan kwam: een van de twee vreemde heren tikte de hele tijd ritmisch tegen de autoruit.

‘We komen praten,’ zei de man met de felrode ogen. Terwijl hij sprak, gloeide zijn lichaam. ‘Ben je onze ontmoeting van vorige week al vergeten?’

Tim probeerde de brok in zijn keel door te slikken, voordat hij antwoordde. ‘Ik weet niet waar jullie het over hebben. Ik woon hier nog maar net.’

‘Je kunt beter geen spelletjes met ons spelen,’ zei de andere man. ‘Wij houden niet van spelletjes.’

‘Waarom zijn jullie hier?’

‘We houden je in de gaten, jongen,’ antwoordde Kristallon. ‘We volgen iedere stap die je zet. En we denken dat je een ver-

keerde keuze hebt gemaakt. Of niet soms?’

Tim had het gevoel dat zijn keel dicht werd geknepen. Het bloed steeg naar zijn hoofd. Toch probeerde hij kalm te blijven en rustig in en uit te ademen.

‘Laat... me... met rust,’ bracht hij moeizaam uit.

‘We laten je niet meer met rust,’ zei Fyra. ‘Maar vrees niet: je kunt nog aan onze furie ontsnappen!’

Tims ogen werden groot. Hij kreeg weer een beetje hoop. ‘Hoe... hoe dan?’ vroeg hij voorzichtig.

Kristallon deed een stap dichterbij, waarbij hij dwars door de auto heen liep. De ruiten bevroren door zijn aanraking en er verschenen barsten in. Daardoor ging het alarm af. Het lawaai vulde het hele huis.

‘Mijn ouders...’ zei Tim geschrokken.

Kristallon vloog razendsnel dichterbij en greep Tims hals. Een ijzige kou raasde door zijn bloedvaten. Zijn hoofd voelde zwaar. Zijn vingers tintelden, terwijl zijn benen zo slap als pudding werden. Hij moest weg, voordat het te laat was!

‘Blijf uit de buurt van je nieuwe vrienden,’ sprak Kristallon dringend. ‘Doe het, nu het nog kan. Je lot is nog niet bezegeld.’

Tim probeerde te praten, maar dat ging steeds moeilijker. ‘Ik... moet...’

‘Niks moet,’ zei Fyra. ‘Denk aan je toekomst. Wij houden je in de gaten.’

En na die woorden verdwenen ze.

Tim zakte in elkaar. Hij probeerde zich aan een plank met verfblikken vast te houden, maar die brak en een paar blikken kwamen op de auto terecht. Tims ogen gleden dicht toen hij de grond raakte.

‘Tim!’ Iemand schudde hem door elkaar. ‘Tim! Word wakker.’

Versuft knipperde Tim met zijn ogen.

Waar ben ik? Wat is er gebeurd?

Hij herinnerde zich de ontmoeting met Fyra en Kristallon, maar die leek nu een vage droom, alsof het allemaal niet echt was gebeurd.

‘Wat had je hier te zoeken?’ Het hoofd van zijn vader verscheen ineens voor hem. Hij keek bezorgd. ‘Weet je wel wat je met de auto hebt gedaan?’

Dan was het dus geen droom.

‘Nee,’ zei Tim onschuldig, in de hoop dat hij de schade daarmee kon beperken.

‘Waarom liggen al die blikken verf op de auto?’ Deze keer was het zijn moeder en zij klonk een stuk minder vriendelijk dan zijn vader. ‘Kijk die voorruit nou eens!’

Er schoten allerlei excuses door Tims hoofd, maar geen enkele ervan klonk logisch. Hij was niet goed in liegen.

‘Het spijt me,’ zei hij uiteindelijk. ‘Ik hoorde een geluid, maar toen ik ging kijken, was er niets te zien. Ik werd ineens duizelig en leunde op die plank. Ik heb het echt niet expres gedaan.’

‘Je hebt ons erg laten schrikken, jongen,’ zei Tims vader. ‘Hopelijk dekt de verzekering dit, anders wordt het een duur grapje. Gelukkig ben jij wel in orde.’

Een klein half uur later lag Tim weer in zijn bed. Slapen kon hij niet meer. De woorden van Fyra en Kristallon bleven door zijn hoofd spoken. Hij kon toch niet zomaar bij het clubje uit de buurt blijven? Hij wilde onderdeel uitmaken van hun avontuur, ook al was het levensgevaarlijk. Hij wilde samen met hen de zesde Hemelrijder redden.

Die twee wezens konden van hem de pot op. Hij had zich nu bang laten maken, maar dat zou hem niet nog eens gebeuren.

Geheime gangen

Alweer die vreselijke stank. Luca draaide zich om in bed en probeerde nog heel even te slapen. Maar door het felle zonlicht dat door het raam haar kamer in scheen, lukte dat niet meer.

Er kriebelde iets aan haar hoofd. Snel wreef ze met haar hand door haar haar. Ze voelde iets vreemds in de lucht hangen.

‘Wakker worden, zus,’ hoorde ze haar broertje zeggen.

Luca schoot overeind en staaarde recht in de ogen van Michael, die een vuile sok in zijn hand hield.

‘Vuile etterbak!’ schreeuwde ze, terwijl ze de sok uit zijn hand sloeg. ‘Hoe durf je in mijn kamer te komen?’

Michael maakte dat hij wegkwam, maar niet voordat hij vanuit de deuropening nog vlug zei: ‘Hou hem maar, dan vergeet je me niet zo snel!’

‘Yack!’ Luca stond op en pakte de sok met de toppen van haar duim en wijsvinger op. Met een gil gooide ze hem de gang in, maar haar broertje was allang de trap afgerend.

Op haar nachtkastje trilde haar mobiel een paar keer. Ze pakte hem op en las snel de berichtjes die op het scherm voorbij

raasden. De rest van het clubje besprak uitvoerig een ontmoeting die Tim had gehad.

Huh? Wat is er met Tim gebeurd?

Ze opende de berichtenapp en scrolde terug naar boven, tot aan het begin van het gesprek. Ze las iets over Fyra en Kristal-lon, dat ze in Tims huis waren binnengedrongen en hem hadden opgedragen afstand van het clubje te nemen. Melanie dacht dat dit waarschijnlijk vanuit Angélique kwam. De bibliothecaresse wilde natuurlijk niet dat het clubje nog groter zou worden.

Toen zag Luca dat Valerie een aantal keer had gevraagd waarom zij niet reageerde. Snel typte ze een kort berichtje dat ze nu pas wakker was en de telefoon niet had gehoord.

Heb je alles gelezen? vroeg Roy. Misschien is het beter als we samenkomen.

Bij mij? vroeg Melanie.

Valerie antwoordde met een lachende emoticon, Sander met een duim.

Toen Luca aangekleed de woonkamer binnenstapte, keek haar moeder verbaasd op. Ze probeerde een grote legpuzzel op de salontafel compleet te maken.

‘Van plan ergens naartoe te gaan?’ vroeg ze achterdochtig, terwijl ze een puzzelstukje op allerlei mogelijke manieren tussen twee andere probeerde te proppen.

‘Die moet daarboven, mam.’ Luca pakte het stukje uit haar moeders hand en legde het op de juiste plek. ‘Ik ga zo naar Melanie. Vind je dat goed?’

‘Vandaag is ook de familiedag in *De Olijfbom*,’ bracht mevrouw Littel haar in herinnering. ‘Of ben je dat soms vergeten?’

Dat was Luca inderdaad vergeten. Maar ze kon haar vrienden niet teleurstellen.

‘Hoe laat was dat ook alweer?’ vroeg ze nonchalant.

‘Twee uur. We vertrekken om half twee.’

‘Dan ben ik er,’ zei Luca. ‘Ik smeer een paar boterhammen, voor onderweg.’

Toen ze de keuken in wilde lopen, zag ze Michael in een hoek onder de tafel zitten. Hij hield een wijsvinger tegen zijn mond gedrukt en wees met zijn ogen in de richting van hun moeder.

‘Mam, was je Michael aan het zoeken?’ riep Luca naar de woonkamer.

Kwaad kwam Michael onder de tafel vandaan en duwde Luca tegen het aanrecht. ‘Bedankt, stomme zus.’

Luca giechelde en trok de koelkast open.

Eens kijken. Waar heb ik zin in? Kaas? Oh, salami. Ja, dat wordt het.

Haar mobieltje trilde weer. Dat moest dan maar even wachten.

Nadat ze afscheid van haar moeder had genomen, liep ze de tuin in en pakte haar fiets uit het tuinhuis. Met de sleutel tussen haar tanden, bond ze de rugzak op de bagagedrager en fietste toen via het smalle paadje achter het hek naar de straat.

Toen ze halverwege de Ketelkade fietste, draaide de wind plotseling en moest ze harder trappen om vooruit te komen. Haar haar wapperde naar achter.

‘Stomme wind!’ schreeuwde ze.

Ze was blij toen ze aan het einde van de straat kon afslaan, het Salamanderpad in. Vanaf daar was het nog maar een klein stukje naar Melanies huis.

Ze gooide de fiets tegen de garagepoort, maakte haar rugzak los en belde aan. Een nogal slaperige Jasmijn deed open.

‘Oh, hallo,’ zei Luca verbaasd, want ze had eigenlijk Melanies moeder of vader verwacht.

‘Spoedoproep,’ verklaarde Jasmijn, die waarschijnlijk de verbaasde blik in Luca’s ogen had gezien. ‘Ik ben pas een uur hier en ze zijn boven al druk bezig met de laatste mysteries.’

Luca stapte de hal binnen en liep door naar de woonkamer. ‘Zijn ze er allemaal al?’ vroeg ze. ‘En ik heb nog zo hard gefietst.’

‘Valeries vader is door Zuidbaai gereden en heeft iedereen opgepikt. Ik denk dat je net was vertrokken toen hij langsreed.’

Dat verklaarde meteen waarom haar mobiel eerder had getrild.

Aan de andere kant van de woonkamer trok ze de deur van de bibliotheek open en liep door naar de trap die verderop achter een tweede deur lag. Valeries hoge piepstem was meteen te horen toen Luca de trap op liep.

‘Daar ben je eindelijk,’ zei Sander toen Luca de kamer binnenkwam en haar rugzak op Melanies bed gooide.

‘Ik heb niet meer op mijn telefoon gekeken,’ gaf Luca toe. ‘Ik dacht dat jullie nog verder schreven over wat Tim had meege maakt.’

‘Wat dat betreft zijn we nog niet veel wijzer geworden,’ zei Tim. De jongen zat op een bureaustoel voor het raam en staaarde naar buiten. ‘Ik hoop nog steeds dat het niet echt was.’

‘Wat een eng idee dat ze gewoon bij jou thuis waren,’ zei Luca. ‘Was je niet doodsbang toen je oog in oog met ze stond?’

‘Ja, wat dacht jij dan?’

‘Maar moeten we het serieus nemen?’ vroeg Melanie zich af. ‘Als Angelique er echt achter zit, dan moet Tim juist het tegenovergestelde doen van wat ze hem opdragen.’

‘Denk je dat ze weet dat Tim bij ons clubje hoort?’ vroeg Luca. Ze ging op de rand van het bed zitten en haalde haar boterhamdoos uit de rugzak. Een sterke geur vulde meteen de hele kamer.

‘Bah, Luca, wat heb je bij je?’ vroeg Roy walgend.

‘Salami.’ Luca haalde de boterhammen tevoorschijn en hield ze voor zich. ‘Iemand zin?’

De anderen knepen hun neus dicht en Tim opende het raam.

‘Nee, bedankt,’ zei Roy.

‘Prima, meer voor mij.’ Luca nam een hap en bedacht intussen hoe ze het nieuwe probleem moesten aanpakken.

‘We moeten echt een manier vinden om met Angelique af te rekenen,’ zei Valerie.

‘Oh, je bedoelt haar vermoorden? Goed idee!’ zei Luca met volle mond.

Iedereen staarde haar vol ongeloof aan.

‘Grapje hoor,’ zei ze vlug, voordat ze dachten dat ze het echt meende. ‘Ik denk dat we haar gewoon zoveel mogelijk moeten ontwijken. Inclusief Joost natuurlijk, want die doet nu ook al klusjes voor haar.’

‘En die twee wezens dan?’ vroeg Tim. ‘Ik zie ze nog steeds voor me. Die ogen... de kou die Kristallon uitstraalde. Ze komen vast en zeker terug als ik niet meewerk.’

‘Die kans zit er wel in,’ zei Melanie. ‘Ik denk dat het tijd wordt om voor jou ook een speciaal armbandje te maken.’

‘Hoezo?’ vroeg Luca. ‘Die van ons werken niet meer. Dan heeft het ook geen zin om er eentje voor hem te maken.’

‘Ze werken niet meer omdat George de krachten ervan heeft afgepakt. Er moet een manier zijn om die terug te krijgen.’

‘Laat maar,’ zei Tim. ‘Ik weet niet eens welke eigenschap bij mij hoort. Bij jullie was het allemaal duidelijk toen er in januari een woord op jullie arm verscheen. Bij mij is dat niet gebeurd.’

‘Ook daar verzinnen we wel iets op,’ zei Roy. ‘We zijn heel vindingrijk, hoor.’

Tim moest lachen. ‘Dat heb ik intussen al door.’

Valerie was alvast aan het puzzelen over een mogelijke eigenschap. ‘*Toekomst, weten, angst, leiden en lef,*’ zei ze. ‘Wat zou daar nog bij kunnen passen?’

‘De Goede Machten beschermden ons,’ zei Sander. ‘Zij waren verantwoordelijk voor de kracht die in onze armbandjes zaten. Wordt het niet eens tijd dat we naar hen op zoek gaan?’

‘Maar die bevinden zich heel diep in de heuvel,’ zei Luca verslagen. ‘Daar kunnen we nooit komen.’

Melanie was in gedachten verzonken en bewoog haar lippen heel vlug. Dat deed ze meestal als ze een visioen kreeg.

‘En?’ vroeg Luca ongeduldig aan haar. ‘Heb je iets gezien?’

Melanies ogen gingen open. Ze keek geschrokken. ‘Ik heb iets van Rosaline gezien. Ze wordt ergens in een beveiligde omgeving gevangen gehouden.’

‘Een beveiligde omgeving?’ vroeg Sander niet-begrijpend. ‘Bedoel je dat Fyra en Kristallon haar bewaken? Of heeft George haar ergens opgesloten?’

Melanie schudde alleen haar hoofd. ‘Ik krijg het woord *beveiliging* door. Meer niet. In een flits zag ik een dikke metalen deur. Het leek wel een soort... kluis.’

Dat zorgde voor nog meer vragen. Luca dacht meteen aan een zwaarbeveiligde bank. Maar dat was niet echt een logische plek.

‘Kun je je misschien iets beter concentreren?’ vroeg Roy. ‘Als je nog wat meer ziet van de plek, kunnen we er sneller achter komen waar het is.’

‘Dit is al moeilijk genoeg,’ zei Melanie. ‘Ik zie niets meer, sorry.’

Roy sloeg een arm om haar heen. ‘Geeft niet, misschien komt het nog.’

‘Wacht eens.’ Sander sprong op. ‘Een beveiligde omgeving

kan ook nog iets anders betekenen. Een plek waar Rosaline al eerder gevangen werd gehouden.'

'Het hoekhuis?' vroeg Valerie.

'Ja, dat is goed mogelijk,' zei Roy. 'Misschien heeft George haar daar weer opgesloten.'

'Jongens?' Tim draaide een rondje met de bureaustoel. 'Waar hebben jullie het over? Welk hoekhuis?'

'In april zijn Roy, Melanie en ik een vreemd huis binnengegaan,' legde Sander uit. 'Het zag er heel normaal uit. Op de eerste verdieping kwamen we een oudje in een schommelstoel tegen. Ze vertelde ons een verhaal over het verleden, over Levi-èra die we in maart hadden ontmoet. En dat het dit jaar allemaal voorbij zou zijn. Dat het onze laatste kans was. Later bleek dat oude vrouwtje dus Rosaline Hill te zijn, de moeder van George. Vlak nadat Rosaline haar verhaal had gedaan, werd het hele gebouw door een sloopkogel verwoest.'

'Echt waar?' vroeg Tim vol ongeloof. 'Wat vreemd. En wat staat er dan nu op die plek?'

'Niks,' zei Luca. 'Het is een leeg stuk grond. Later vonden we op die plek het eerste kistje dat van George was.'

'Oh,' onderbrak Valerie haar, 'die kistjes. Waar zijn ze eigenlijk gebleven?' Ze richtte zich tot Melanie. 'Jij had ze toch, of niet?'

'Ja,' antwoordde Melanie. 'Het leek me het beste om ze op een geheime plek te bewaren. Ook het kistje dat Tim heeft gehaald ligt er nu bij.'

'Dus je hebt ze niet onder je bed liggen?' grapte Roy.

'Kom maar mee, dan laat ik jullie meteen een bijzonder geheim van dit huis zien.'

Ze volgden Melanie de gang op, vanwaar ze de trap af liepen en de bibliotheek op de begane grond betraden. Hier bleef

Melanie staan.

‘Jullie weten dat dit huis al heel oud is, toch?’ vroeg ze aan haar vrienden.

‘Ja,’ antwoordde Luca. ‘Maar jullie hebben het een paar jaar geleden toch laten opknappen?’

‘Niet alles is opgeknapt.’ Melanie liep om de lagere boekenkasten heen die in het midden van de ruimte stonden en bukte aan het einde hiervan. Ze stak haar hand ergens in en trok een aantal boeken naar achteren.

‘Mijn familie moest in de oorlog onderduiken,’ legde ze uit. ‘Ze wilden niet vluchten. Al veel eerder hadden ze geheime gangenstelsels aangelegd in dit huis, die leidden naar afgelegen kamers.’

‘Ik vond de vorm en indeling van het huis altijd al vreemd,’ gaf Valerie toe. ‘Nu snap ik eindelijk waardoor dat komt.’

Toen Melanie klaar was, stond ze op en draaide zich om. De hoge boekenkasten die tegen de wand stonden, trilden zachtjes. Eentje schoof een paar centimeter naar voren en toen opzij.

‘Cool,’ zei Roy en hij gaf Melanie een kus op haar mond. ‘Ik kom later bij jou wonen.’ Hij schoot in de lach. ‘Als je dit erft, natuurlijk.’

Bij de deur die naar de woonkamer leidde, verscheen Jasmijn. Ze zag er intussen alweer iets beter uit en ze had een heleboel krulspelden in haar haren gestoken.

‘Waar ga je naartoe, Melanie?’ vroeg ze nieuwsgierig.

‘Ik laat de vier kisten zien. Ik had je toch verteld dat ik ze hier bewaar, of niet?’

Jasmijn knikte. ‘Maar ik dacht dat er voorlopig niemand bij mocht.’

‘Ik wil het hun alleen maar even laten zien. We zijn zo terug.’

‘Zeg, wat vinden jullie ervan als we straks naar de smoothie-

bar gaan? Ik trakteer.'

'Dat is lief, tante,' zei Melanie. 'Maar dat hoeft toch niet?'

'Maar ik wil het graag. Over een half uur?'

Luca had best zin in een lekkere smoothie, maar ze besloot de keuze aan Melanie te laten. Bovendien wist ze niet eens of ze dan wel op tijd thuis zou zijn.

'Oké, prima dan,' zei Melanie. 'Maar alleen als je met ons meedenkt over onze volgende stap.'

'Geweldig,' zei Jasmijn verrukt. 'Doen jullie voorzichtig in die gangen? Ze zijn heel oud en ik weet niet of alles nog stevig overeind staat.'

'Het mechanisme werkt in ieder geval nog,' zei Sander. 'Tot zo dan.'

'Tot zo.' Jasmijn liet het clubje weer alleen en liep terug naar de woonkamer.

'Wat een aardige tante heb je,' zei Tim. 'Ze zorgt goed voor jullie.'

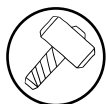
'En vanaf nu ook voor jou,' zei Luca tegen hem. 'Als zij er in maart niet was geweest, waren we nooit meer uit de put bij de heuvel gekomen en dan waren we waarschijnlijk levend verbrand.'

Melanie was ineens verdwenen. Van het ene op het andere moment had het donker van de gang haar opgeslokt.

'Melanie?' vroeg Roy voorzichtig. 'Waar ben je naartoe?'

Er klonk geen antwoord.

Een slimme beveiliging

Luca liep tot aan de rand van de opening en probeerde iets te zien in het donker.

‘Ik zie haar niet meer,’ zei ze geschrokken. ‘Ze is toch niet ontvoerd?’

‘Mel!’ riep Roy, die naast haar was komen staan. ‘Waar ben je?’ Hij draaide zich om. ‘Misschien is ze gestruikeld en is ze...’

Toen zag Luca plotseling een gat in de vloer. ‘Oh, kijk, het gaat hier omlaag.’

‘Niks aan de hand!’ klonk Melanies stem vanuit het gat.

‘Waar ben je dan?’ vroeg Luca. Ze liep tot vlak voor de nieuwe gang en probeerde iets te zien in het donker.

‘Hierbeneden,’ antwoordde haar vriendin. ‘Zien jullie me dan niet?’

Luca kneep haar ogen een klein beetje dicht. Niets.

‘Kom maar,’ zei Melanie. ‘Er zijn hier twee gangen, eentje die doodloopt en eentje die hierbeneden verdergaat. Je hoeft maar een klein stukje te springen.’

De vrienden keken elkaar vragend aan. Dit had Luca niet verwacht. Een geheime gang die in een geheime gang was verstoppt. Wat slim!

‘Wat een geniale uitvinding,’ zei Sander, die zich met twee handen aan de rand van de opening vasthiel. ‘Pas op, ik kom eraan.’

Hij verdween uit het zicht.

Luca had haar telefoon tevoorschijn gehaald en scheen met het licht hiervan in de twee gangen. Recht voor haar liep de bovenste gang gewoon door, tot zover ze in het licht kon zien. Bij haar voeten was een vierkant gat, waar de hoofden van Melanie en Sander te zien waren.

‘Komen jullie nu eindelijk?’ vroeg Melanie een tikkeltje geïrriteerd. ‘We hebben nog maar vijftwintig minuten.’

‘Hoezo?’ vroeg Luca. ‘Is het dan ver?’

‘Dat zien jullie vanzelf wel.’

Tim sprong als derde. Hij landde naast Sander en klopte zijn korte broek af. Doordat hij wat forser was, paste hij maar net in de smalle gang.

‘Het is hier fris,’ zei hij.

‘De dikke muren houden alle warmte buiten,’ verklaarde Melanie.

Toen iedereen beneden was, liepen ze vanaf het gat achter elkaar door de nauwe gang. Er was nergens licht en het plafond was laag.

‘Ik krijg nauwelijks adem,’ zei Valerie piepend.

‘Hou nog even vol,’ zei Melanie. ‘We zijn er zo.’

Luca kreeg het idee dat de gang schuin omlaag liep, verder de grond in. Ze probeerde in gedachten de indeling van het huis voor zich te zien. Maar dat maakte het alleen maar ingewikkelder, want ze had geen idee in welke richting ze liepen en waar ze uit zouden komen.

‘Hoeveel gangen zijn er eigenlijk in en om dit huis?’ vroeg Sander.

‘Zeker zes,’ was het antwoord. ‘Ik heb er vijf gevonden, maar ik denk dat ze tijdens de renovatie een paar geheime deuren goed hebben verstopt. Misschien door er behang voor te plak-

ken of door een extra muur te metselen.'

'Waarom zouden ze die dicht maken?' vroeg Tim. 'Het lijkt mij juist handig om zoveel verstopplekken in huis te hebben.'

'Geen idee. Dat zou je aan mijn ouders moeten vragen.'

Luca dacht dat het door Melanies vader kwam. Die hield niet zo van geheimen en wilde altijd precies weten wat Melanie deed en waarom. Gelukkig was hij niet vaak thuis.

De gang hield ineens op. Melanie was voor een stenen muur beland. Ze stopte haar mobiel weg en vroeg Roy met zijn telefoon op de muur te schijnen.

'Ik moet even wat doen,' legde ze uit. Ze voelde met haar hand aan een paar stenen en verwijderde er eentje. Een minuscuul tandwiel kwam tevoorschijn, waar Melanie aan begon te draaien.

'Wat is dat voor iets?' vroeg Luca.

'Dat zie je zo meteen wel.' Vlak boven het tandwiel schoof een kastje naar voren. Melanie plaatste haar wijsvinger erop. Een blauw lichtje ging branden, gevolgd door een korte piep.

'Een vingerafdrukscanner,' zei Sander verwonderd.

'Ik heb hem zo ingesteld dat alleen ik en mijn tante naar binnen kunnen,' zei Melanie. Ze lachte. 'Dus zelfs mijn ouders hebben pech.'

Luca trok haar wenkbrauwen op. 'Handig.'

Het kastje verdween weer, waarna de muur omhoog werd getrokken en er een vierkante kamer zichtbaar werd. Het licht ging automatisch aan. Er klonk een ratelend geluid, wat afkomstig was van apparaten die vlak onder het plafond hingen.

Valerie liep meteen naar zo'n apparaat toe en opende haar mond.

'Frisse lucht,' zei ze blij.

'De kamer wordt ieder uur geventileerd,' zei Melanie, terwijl

ze een rondje langs de vier muren liep. 'Eerst lagen hier de familieschatten, maar die zijn er allang niet meer.'

'De perfecte plek voor onze kistjes,' zei Sander.

Luca probeerde te ontdekken waar de kistjes dan lagen. De muren vertoonden nergens vreemde lijnen of nissen. Ze waren volledig van beton, waardoor oneffenheden meteen zouden opvallen.

'Als jullie even in de gang willen wachten,' zei Melanie, 'dan kan ik de kistjes tevoorschijn halen.'

Luca zette een stap achteruit. Melanie tikte met de neus van haar schoen in het midden van de kamer op de grond en keek omhoog naar de lamp. Ze leek geïrriteerd.

'Heb je hulp nodig?' vroeg Roy.

'Volgens mij klemt er iets,' zei Melanie.

'Wat dan?' vroeg Luca. Ze hield de lamp in de gaten, waar haar vriendin naar bleef kijken.

Toen Melanie nogmaals dezelfde handeling uitvoerde, kraakte de vloer plotseling. Ze voegde zich snel bij haar vrienden en wachtte af.

'Let op,' zei ze met een twinkeling in haar ogen.

Plotseling kwam de vloer omhoog. Er bevond zich een kooi onder, met ijzeren spijlen, die tot aan het plafond werd gehesen.

Melanie haalde een sleutel uit haar broekzak en opende een smal poortje dat zich vlak voor haar neus bevond. Hierna kon ze de kooi betreden.

Eerst zag Luca niets. Maar toen Melanie het poortje had geopend, zag ze vier kistjes in het midden van de kooi liggen.

'Huh?' zei ze verbaasd. 'Hoe kunnen ze er nu opeens liggen? Net was de kooi nog leeg!'

'Spiegels,' zei Sander, die het mysterie natuurlijk meteen ontrafeld had. Hij liet het poortje nog een keer aan Luca zien.

‘Er is een spiegel schuin achter geplaatst, waardoor je niet jezelf ziet, maar wel de binnenkant van de kooi. Het stuk van de kooi waar niets staat.’

Luca knielde bij de kistjes. Hier draaide het vorige maand allemaal om. De Schatbewaarders bewaakten ze met hun leven en het was niet makkelijk geweest om ze te bemachtigen, want daarvoor moesten de kinderen via de tijdscheuren terug in de tijd reizen.

‘Deze plek lijkt me inderdaad veilig,’ was Tims conclusie. Voor hem was het allemaal nieuw en hij leek erg onder de indruk van Melanie. Toch wilde hij niet meteen de kooi in stappen.

‘Wat is er?’ vroeg Luca.

‘Nu ik die kistjes weer zie, komt het allemaal weer erg dichtbij,’ zei hij een tikkeltje zenuwachtig.

‘Je bedoelt het avontuur van vorige maand?’ vroeg Melanie.

‘Ja, het ging allemaal zo snel. Nog voordat ik er erg in had, sprong ik in de tijdscheur en moest ik proberen de laatste kist te bemachtigen, omdat jullie er niet in geslaagd waren.’

‘Daarom hoor je ook bij ons,’ zei Roy, die hem een klopje op zijn schouder gaf.

Tim zette een stap de kooi in. Hij pakte de kist op die hij vorige maand uit de handen van George had weten te grijpen en keek er vol bewondering naar.

‘Ze lijken heel erg op elkaar,’ zei Valerie. ‘Behalve het kistje waar we de houten laag vanaf hebben gehaald. Zouden de andere kistjes ook een element verbergen?’

‘Dat zien we later wel,’ zei Melanie. ‘We kunnen er beter niet meer aan komen, voordat we iets beschadigen.’

De kistjes waren allemaal even groot, goed afgesloten en mysterieus. Luca had vaak gefantaseerd over wat ze ermee moesten doen en waarom ze zo belangrijk waren voor George.

Nu waren ze allemaal nog leeg, maar wat zou er uiteindelijk in verschijnen?

Van boven klonk opeens een gil.

'Jasmijn!' zei Melanie geschrokken.